

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Jana Passera a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **T. Z.**, zastoupené Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2007, čj. OAM-1-932/VL-07-11-2007, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 11. 2008, čj. 63 Az 120/2007 - 58

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodnou. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ostravě, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

Stěžovatelka jako důvod přijatelnosti kasační stížnosti tvrdila zásadní pochybení krajského soudu, jenž má dopad do jejího hmotněprávního postavení, spočívající v tom, že napadené rozhodnutí jí odnímá možnost získat mezinárodní ochranu. Dále namítla, že rozsudek krajského soudu trpí nezákonností pro nesprávné posouzení právní otázky, nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dále uvedla, že rozhodnutí žalovaného postrádá dostatečné odůvodnění, přičemž krajský soud tyto nedostatky přehlédl [§ 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.]. Stěžovatelka se dostala ve své domovské zemi do finančních obtíží, neboť byla okradena. Ukradené peníze po ní vymáhaly osoby ze zločineckých struktur a stěžovatelka tak byla ohrožena i na životě. Hledala-li ochranu u státních orgánů, zjistila, že tyto jsou rovněž součástí zločineckých struktur. Stěžovatelka je přesvědčena, že patří do sociální skupiny „nečlenů zločineckých struktur“ a je zločineckými strukturami pronásledována. Dále uvedla, že žalovaný provedl dokazování nedostatečným způsobem, nerespektoval situaci stěžovatelky, která má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o perzekuci v domovské zemi. Krajský soud dále pochybil, když neprovedl výslech stěžovatelkou navržené svědkyně O. R. Konečně stěžovatelka soudu uvedla, že nesouhlasí se způsobem, s jakým se krajský soud vypořádal se závěry žalovaného o neexistenci překážek vycestování podle zákona § 91 zákona o azylu, neboť se domnívá, že pro jejich

přiznání splňuje zákonné podmínky, přičemž žalovaný ani krajský soud se jimi ve svých rozhodnutích vůbec nezabývali.

Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti je její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Výkladem institutu nepřijatelnosti a demonstrativním výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 - 39, (č. 933/2006 Sb. NSS), na které na tomto místě pro stručnost odkazuje a současně konstatuje, že v posuzované věci neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky ani žádné pochybení v postupu krajského soudu, tím méně pak pochybení zásadní, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení.

Podobnými otázkami, jaké stěžovatelka namítla v kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí (srov. např. rozhodnutí ze dne 26. 8. 2004, čj. 5 Azs 187/2004 - 49, č. 401/2004 Sb. NSS, ze dne 30. 9. 2005, čj. 2 Azs 376/2004 - 62, ze dne 4. 5. 2005, čj. 2 Azs 285/2004 - 50, ze dne 5. 3. 2004, čj. 7 Azs 20/2004 - 64, ze dne 18. 12. 2003, čj. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 27/2003 - 48 ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS a ze dne 10. 2. 2004, čj. 4 Azs 35/2003 - 71). Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Krajský soud se rovněž dostatečně odůvodnil, proč navrhovaný výslechu svědkyně O. R. neprovedl.

Námitka pochybení žalovaného, resp. krajského soudu, spočívající v nedostatečném posouzení a odůvodnění konstatování o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, je zcela irelevantní vzhledem k tomu, že žalovaný o věci rozhodoval podle zákona o azylu ve znění zákona č. 165/2006 Sb., tedy poté, co byl institut překážek vycestování ze zákona vypuštěn a nahrazen institutem doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pouze pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že s nedostatečností důvodů pro udělení doplňkové ochrany se žalovaný i krajský soud vypořádali dostatečně.

Nejvyšší správní soud v posuzované věci žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti neshledal, proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2009

JUDr. Petr Příhoda

předseda senátu